

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (срещу); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и „Притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плата е: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Обществените обявления на църковни учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

Примърз за подражание.

Отг една година насамъ, съ ценното съдействию на Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, по починъ на църковното настоятелство при софийския храмъ „Св. св. Седмочисленици“, на ул. „Графъ Игнатиевъ“ № 58, близо до жгъла на ул. „Царъ Шишманъ“, тихо, безшумно, почти незабелязано се строи една величествена пететажна сграда, която ще служи за църковен домъ при сжция храмъ, съ помъщения за безплатни трапезарии за бедни деца отг енорията, за подслонъ на малоимотни старци и самотни хора, а така сжщо и за салонъ за християнска просвѣта и възпитание.

Сградата е вече готова и освещаването ѝ става въ недѣля, 23 т. м., следъ църковенъ отпускъ отг Н. В. Пр. митрополитъ Стефанъ.

За постройката на сградата, която струва близо два милиона лева, църковното настоятелство уреди парична лотария и, съ даренията на стария опълченецъ Димитъръ Годоровъ, семейство Георги Тишевъ, наследниците на полковникъ Н. Боневъ и други помощи, увъчна усилила си съ успѣхъ.

Планътъ е доброволно и безвъзмездно дѣло на известните столични архитекти г-да Юрдановъ и Овчаровъ, които щастливо сж разрешили възложената имъ задача. Сградата поразява съ своята гиздована и вътрешна уредба.

Въ партера се помъщаватъ два доходни магазина, задъ които се намира трапезарията съ красива елипсоидна галерия, а чрезъ специаленъ параденъ входъ откъмъ улицата, по красиво стълбище се влиза въ обширенъ и приветливъ паркетенъ салонъ съ красивъ холъ и гардеробъ, надъ който се издигатъ три етажи съ жилищни помъщения.

Църковното настоятелство на храма „Св. св. Седмочисленици“ начело съ неуморимия си председателъ свещ. Борисъ Павловъ съ достоинство и постоянство въ течение на шестъ години работи да създаде тая домъ, който ще бжде свѣтла страница въ историята на храма „Св. св. Седмочисленици“. Хвала на всички радатели за осъществяването на това дѣло! Подвигътъ на църковното настоятелство при столичния храмъ „Св. св. Седмочисленици“ трѣбва да послужи за примърз на немалцина.

Всеpravославенъ постояненъ Синодъ.

Идеята за образуване всеpravославенъ постояненъ Синодъ или църковенъ свѣтъ печли все по-вече привърженици и става по-актуална. Още преди нѣщо петнадесетъ години тя бѣ само едно богословско мнение, мнение, което, разбира се, застъпваше живи нужди на вселенската pravославна църква. Днесъ всички pravославни църкви живѣятъ при съвършено различни идеини, социални и държавно-политически условия въ сравнение съ условията, които е имало презъ времето на първите въкове на християнството и по-специално презъ времето на вселенските събори, когато е билъ установенъ каноническиятъ кодексъ на църквата на изтокъ. Тогава почти цѣлата тая църква териториално-политически съвпадна съ византийската империя и всичките тогавашни автокефални pravосл. църкви представяха духовно и външно, като една имперска църква, толкова повече, че тогавашниятъ авторитетъ на столицина — цариградски — патриархъ предъ всичките други църкви бѣше твърде голямъ и въ фактическико и въ морално отношение. Имаше тогава често и вселенски събори, които при особено голъми въпроси и нужди се събираха и издаваха надлежни решения. На и тогавашната държавна власт се считаше искрено за християнска и обикновено подпомагаше църковната власт въ всички нейни задачи и нужди. Очевидно, днешните условия сж съвсемъ други. Повечето отъ автокеф. prav. църкви днесъ се намиратъ на територии въ разни държави отъ националенъ характеръ и обикновено сж свързани доста тѣсно съ сждбата на народитѣ, които обематъ. Тая разновидностъ създава достатъчна различностъ въ положението и работата на разнитѣ pravосл. църкви. Отг друга страна, днешните държавни власти почти въ всички pravосл. страни сж обзети отъ западни секуляристиченъ духъ и, поради това, повече спазватъ, както вътрешната мисионерска тѣй и външната вселенска работа на pravославните църкви. Между това, отг друга страна, общитѣ задачи и нужди на цѣлия pravославенъ изтокъ ставатъ все по-вече и по-вече, все по-надеждани и все по-очевидни. А въ каноническо-административно отношение pravославните църкви при това ново положение не сж установили съборно едно общо или централно мѣсто било за взаимни дѣлови възки (проучвания, информации и т. н.), било дори за едно съборно учреждение на належачи или неотложни нужди или въпроси отг вселенско-църковенъ характеръ. Проблемата за вселенски съборъ се оказва една твърде сложна и трудна

за разрешение проблема. Цариградският патриархъ се нарича (по титла) „вселенски“ и между православният иерарси той е наистина пръвъ между равнитъ. Но неговото сегашно положение въ турската държава е толкова стеснено и тежко и пастовто му и другитъ възможности тъй намалѣли, че е трудно да се очаква, неговитъ авторитетъ да се дигне тежко на такъва висота, че да стане едно нравствено или символично звено за общоцърковнитъ задачи и деяния на вселенската православна църква.

Предъ видъ на горното, роди се и се разви идеята да се образува при цариградската патриаршия общоправославенъ постояненъ Синодъ, състоящъ се отъ представители на отдѣлнитъ православ. църкви, съ зачатата, било да разрешава, било да усилва разрешението на известни въпроси отъ общоцърковенъ характеръ. Макаръ царигр. патриархъ да носи титлата „вселенски“, па и да желае да върши иждо вселенско въ православната църква, идеята за всеправославенъ църковенъ съветъ (или Синодъ) при него (па макаръ и съ ограничени и повече съвещателни компетенции) не намѣри още въ самото и начало съчувствие въ гръцкитъ православни срѣди. Казва се, че сегашното положение на цариград. патриаршия въ враждебно настроената и турска държава, не позволява оформянето и успешна дейност на таква всеправославно тѣло при нея. Други мислятъ, че главна причина за това държане у гръцки правосл. срѣди е това, дето тѣ гледатъ на цариградската патриаршия като на „гръцка“ патриаршия (и се боятъ, да не би при такъва една реформа да загуби тоя си гръцки характеръ), а „вселенскостта“ и схващатъ като гръцко господство налъ другитъ православни църкви. Трети (и главно отъ гръцка страна) казватъ, че подобенъ Синодъ (или съветъ) при цариградската патриаршия не можелъ да се образува, понеже това иждо да означава повзата на „папизъмъ“ въ цариград. патриаршия или въ правосл. църква въобще — мисль, очевидно, несъстоятелна, понеже подобно тѣло се и мисляло винаги въ компетенцитъ му.

Както и да е, днесъ идеята за единъ всеправославенъ постояненъ Синодъ или съветъ е станала едно живо и настоячиво изискване на общоцърковнитъ задачи, нужди и дори власти на правосл. църкви.

Особено внимание къмъ идеята и настоячивостъ въ изискването за създаване реченихъ всеправославенъ постояненъ Синодъ или съветъ проявяватъ въ ромънскитъ църковни кръгове. Иждо повече: *ромънската патриаршия вече взе и официално инициативата* предъ всички православни църкви за създаване такъвъ всеправославенъ постояненъ Синодъ при царигр. патриаршия. Гръцкитъ вестници (напр. „Пронось“ и „Телосъ“) съобщаватъ, че Св. Синодъ на еладската църква се вече занимавалъ съ предложението на ромънската патриаршия, но го билъ отхвърлялъ. Органитъ на срѣбската патриаршия „Гласникъ“ съобщава (15. II. г.) служебно, че съ въпроса че се взима архиепископски съборъ на срѣб. патриаршия. Въ български църковни кръгове се гледа благосклонно на идеята. Очевидно въ връзка съ схващане идея стонъ точката отъ програмата на I-ни всеправославенъ конгресъ на професоритъ-богослови: „Видъ и начинъ за позитивно разбирателство на разнитъ православни църкви и на тѣхнитъ решения по общи и належащи въпроси, въ случай на отлагане да се свика вселенски съборъ“.

Чумехъ въ чуждестранни православни иерархически и богословски срѣди да се изказа дори и мнението, че, ако се окаже невъзможно или затруднено всеправославниятъ постояненъ Синодъ (или съветъ) да се намира и работи при цариградската патриаршия, той може да се образува и работи при *иерусалимската патриар-*

шия, която е майка-църква на всички и която сега работи при една пълна свобода отъ страна на външни власти.

Нѣма съмнение, че въ започнатата разгльба на мисли и подети инициативи не само въ богословски, но и въ иерархически кръгове, за създаване по-тѣсни, дѣлови връзки на всеправославно единство и сътрудничество на първо мѣсто все повече ще излиза въпроситъ за всеправославенъ постояненъ Синодъ, или поне, на първо време, — за единъ всеправославенъ църковенъ съветъ. Защото всичко отъ недостатъцитъ въ миналото, нуждитъ на настоящето и зачатитъ на бъдещето говори за твърде особената важностъ и за твърде голѣмата необходимостъ отъ правилното и своевременно разрешение не толкова на въпроса за свикването единъ вселенски съборъ, колкото на въпроса за създаването на единъ всеправославенъ постояненъ Синодъ (или църковенъ съветъ), като предпоставка за дѣловото единство и организирано сътрудничество на всички правосл. църкви.

Протопресвитеръ *Стефанъ Цанковъ*

Евангелски истини.

(Марка, 2:1—12).

Наскоро следъ поизваването на апостолитъ, Господъ Исусъ Христосъ влязълъ въ главния градъ на Галилея — *Капернаумъ*. Вестята за това бързо преброяла цѣлия градъ. И клшата, гдето билъ отсѣдвалъ Господъ, както и учизата предъ нея, се изпълнили съ народъ.

Между навалищата били и четворица, които носѣли единъ *разслабленъ*. Тѣ не могли да се доближатъ до Господа. Но ето че скоро намѣрили начинъ: разкрили частъ отъ покрива на клшата и оттамъ спуснали носилката съ разслаблена.

Разслабленитъ непременно ще да е молилъ най-настоячиво близкитъ си *да го отнесатъ* при Исуса — Чудотворца. Кой здравъ не желее здраве? Колко повече — болнитъ!

И духътъ на разслаблена непременно ще да е билъ обетъ отъ същентъ *трепетъ*, отъ детска *въра* въ Бога и отъ гореща *молитва* къмъ Него — Той да го освободи отъ неждка. — Въ това не можемъ и да се съмняваме! . . .

Онова, което извършили четворицата, *изявил*о пѣкъ тѣхната *дѣлбока въра*. Тѣ били *напълно убедени*, че Исусъ Христосъ притежава чудотворната сила да лѣкува отъ всякаква болестъ и че Той ще оздравя и тѣхни близкѣ-разслабленъ. Иначе, нѣмамо защо да носятъ разслаблена и да разкриватъ покрива! *Дѣлото* имъ направило тѣхната *въра* съвършена (Иак. 2:21). Безъ него тѣ били като тѣло безъ духъ (Иак. 2:25), мъртва *въра* (Иак. 2:17), бѣсовска *въра*: „и бѣсовѣтъ *върватъ* и треперитъ“ (Иак. 2:19).

Като видѣлъ върата имъ, Началникътъ и Завършителътъ на *върата* (Евр. 12:2) — Господъ Исусъ Христосъ — казалъ на разслаблена: „*Чедо, процавай ти се грѣховетъ*“ (ст. 5).

Обречението „*чедо*“ разкрива сърдечното на Господа, Неговата безкрайна обичъ къмъ човѣкъ — обичъ на родителъ къмъ рожба; Неговата близостъ къмъ грѣшника и страдалица. Но то също показва, каква е и нашата близостъ къмъ Бога: Богъ е нашъ Отець (Мат. 6:9; Еф. 4:6), а ние сме Негови деца, чедъ (Еф. 5:1,8).

Господъ Исусъ Христосъ, — *заради живота, дейна въра* на разслаблена и на онѣзи, които го донесли, — *простилъ грѣховетъ на болния!*

„Кой може да процава грѣхове, освенъ едина

Богъ?" — така се питали нѣкои отъ намиращитѣ се тамъ книжници.

Да, само единъ Богъ може да прощава грѣхове (Мих. 7:18)! Туй е вѣрно! И тъкмо това, — че Исусъ Христосъ има властъ да прощава грѣхове, — доказва че Той е Богъ, явилъ се въ плътъ (1. Тим. 3:16; Иован. 1:1,14).

После Господъ рекълъ на разслаблени: *"Гѣбъ казайте: стани, вземи си одѣра и върви у дома си"* (Ст. 11).

Разслаблениятъ веднага станалъ, и като взелъ одѣра си, излязълъ предъ всички, тъй че всички се чудили и славѣли Бога, казвайки: "Никога таква нѣщо не сме виждали".

Забележете връзката, която съществува между душата и тѣлото, между духовната болестъ и тѣлесния недѣлъ! — Господъ простилъ на разслаблени грѣховеѣт. Измилъ душата му. Очистилъ сърцето му. Оздравило и тѣлото му. Изчезнала разслабеностята. Разслаблениятъ станалъ.

"Грѣхътъ е беззаконие" (1. Иован. 3:4): нарушение на нравствени, на Божия законъ, Той разстройва човшката душа. Замерява човшкото сърце и го отдалява отъ Бога. Само "чиститѣ по сърце... ще видятъ Бога" (Мат. 5:8). *Душевното разстройство се предава на тѣлото.* Тѣлото страда, боледува. Днесъ често повтарятъ думитѣ на латинския поетъ сатирикъ Ювеналъ: "Здравъ духъ въ здраво тѣло". Обаче, не трѣбва да забравяме и това: че *"духътъ движи веществото"* (Виргилий), че "силата на духа има голямо значение за здравето на тѣлото" (Гете), че *"отъ микото ни грѣхове боледува душата ни, боледува и тѣлото ни"* (молитва).

Всички ние грѣшимъ. Грѣшимъ не всѣки день, а всѣки часъ, може би, всѣки мигъ. *"Ако кажемъ, че нѣмаме грѣхъ, себе си мамимъ, и истината не е въ насъ"* (1. Иован. 1:8). Грѣшимъ и страдаме. Най-вече и най-често заради нашитѣ грѣхове ни спокхождатъ болести и бедности... Ами на какво прилича нашитъ животъ? — личенъ, семеенъ, общественъ, културенъ, стопански, духовенъ? — На разслабена, за когото вече говорихме...

Да се очистимъ отъ грѣховеѣт и да бъгае отъ грѣха — въ това предъ всичко е залогътъ на нашето спасение! Да се пазимъ отъ грѣха. "Той е красно цвѣте, съ лоша миризма". Въ закона на Господа да бжде волята ни и върху Неговия законъ да размисляваме день и нощъ! Да бледемъ като дърво, посадено край водни потоци, което дава плода си въ свое време, и чийто листъ не вѣхне (Псал. 1:2—3)! Да пребиваваме въ Бога! *"Всѣкой, който пребивава въ Него, не свършшава"* (1. Иован. 3:6).

Борисъ Мариновъ

Изъ Псалмнтѣ.

Псаломъ 115.

Повѣрвахъ и затова говорихъ: силно съмъ зѣкрушенъ... Какво да вѣздамъ Господу за всичкитѣ Му благодѣния къмъ мене? Чашата на спасението ще приема и името Господне ще призова... Скъпа е въ очитѣ на Господа смъртъта на Неговитѣ свѣтини. О, Господи, азъ съмъ Твой робъ... Тебе ще принеса хвалебна жертва и името Господне ще призова.

Хр. Поповъ

Кръщение на българското Царче.

(Продължение отъ бр. 8)

V

София, престолниятъ градъ на България, който до сега само насъе виждахме, бѣ предъ очитѣ ни. Оше отъ детинство вълшебното и сладко нейно име ние произнасяхме съ трепетъ и сърдечно умиление. А сега тя цѣла, съ всичката си красота и величие, се разстилаше предъ смаяния ни взоръ. За насъ тя бѣ най-голямят и най-красивиятъ градъ на сѣѣта, защото бѣ столица на България — наша родна и мила страна. Съ какво вълнение се приближаваме къмъ нея! Само она, който се бѣ родилъ и порастналъ като насъ въ робство, турско робство, който бѣ слушалъ самохвалствата на гърцитѣ съ своето и тъхнитѣ гаврениа съ нашето, само той можеше да надникне въ юношескитѣ ни сърдѣца и да види съ какви силини чувства и преживявания бѣха изпълнени тѣ следъ встѣпането ни въ свободна България, при приближаването ни до нейната столица.

Влакътъ препускаше съ всички сили, понеже частъ бѣ три безъ нѣколко минути. Точно въ три той тържествено наближи и спря на Софийската гара.

Дългитъ перонъ на Софийската гара бѣ пъленъ само съ официални посрещачи — синодални архиепери и друго духовенство, министри, народни представители. Бърже приборяйки багажа си, отъ купето ние можахме въ първия моментъ да зърнемъ само була на духовници и цилиндри. Отъ силно вълнение нищо друго не можахме да видимъ. Сдѣзохме отъ вагона веднага, но не можахме да си пробиемъ пъкъ срѣдъ навалищата и да изляземъ вънъ на площада. Пъкъ и не знаехме откъде да изляземъ. Навсѣкжде бѣ зарѣстено. Бѣхме съвсемъ откъснати отъ Негово Блаженство, а трѣбваше предъ него да пристигнемъ въ съборната църква "Св. Краль". Споредъ програмата, тамъ той цѣдне да извърши краткъ молебенъ, та трѣбваше ние да го причакаме на църковнитѣ врата съ мантията му, която бѣ въ насъ. Най-послед се добрахме до площада. Той гъмжеше отъ народъ и файтони. Негово Блаженство вече бѣ заминялъ. Съ багажъ на рѣке, ние бързахме да се качимъ на файтонъ, но всички файтони бѣха ангажирани — чакаха да отвозитъ въ града депутати и други голѣми посрещачи. Отецъ Мелетий обяснява на файтодджитѣ, че сме дошли съ Негово Блаженство и че трѣбва да го изпреваримъ въ църква, понеже носимъ мантията му. Никой отъ тѣхъ, обаче, не се съгласа да ни вземе. Единъ файтодджия ни обиди, че и за насъ бидъ определенъ файтонъ, но той бидъ чакалъ надире, задъ стотничтѣ други файтони, които въ нѣколко редове стояха единъ задъ други. Тръгнахме съ силно разтревожения о. Мелетий да търсимъ нашия файтонъ, но съ мъка си пробивахме пъкъ. Следъ дълго търсениа, най-послед, намѣрихме файтона и се качихме, но той не можеше да потегли — чакаше редъ. Единъ стражаръ, комуто разправихме работата, разбра ни и ни даде пъкъ. Напразно обаче: предъ насъ подредъ вървѣха много файтони, и никой не можеше да излѣзе отъ реда и да надикне другитѣ. Ами сега? За да спечелимъ време, почнахме въ файтона да вървѣваме и разгъваме мантията, та да бжде тя съвсемъ готова. Дяконътъ съвсемъ изгуби търпение. "Краль, по-скоро, бе брате — умолително се обърна той къмъ файтодджията — Негово Блаженство ще ни се кара, ако закъснѣемъ съ мантията!" — "Не смѣя, отче, да карамя по-бърже и да изпревара другитѣ" — отговори файто-

джията — тукъ има редъ, пъкъ и стражаритѣ нѣма да позволятъ*.

Пкътъ отъ гарата до църквата ни се показа извъредно дълъгъ, особено на о. Мелетия. Той, горкиятъ, едва не заплака отъ мъка. Силно разтревоженъ и държейки въ рѣке края на мантината, той се изправи на крака въ файтона и взе напосо да моли файтонджията. Къмъ Лъвовия мостъ единъ старина, като видѣ тая картина въ нашия файтонъ, доближи се до насъ да узнае какво става и, като разбра болката ни, разреши на файтонджията да излѣзе отъ реда на първешитѣ файтони и да пренуспе съ всички сна.

Стигнахме църквата „Св. Краля“, ала вече беше късно. Молебеньтъ беше къмъ края. Негово Блаженство въ великолепа мантя стоеше на архиерейския тронъ. Напразни сж били вашитѣ грижи и, особено, тревожитѣ на о. Мелетия. Негово Блаженство биятъ прицакавъ въ притора на храма съ мантия отъ катедралата. А тия напразни белокоястия само на направиха да не видимъ нищо решително отъ гарата до съборната църква.

Негово Блаженство бѣ настанѣ въ Синодалната палата — сегашната митрополия — където и ние, ученицитѣ, заедно съ ректора, на първо време спрѣхме. Тукъ, въ стаята на секретаря Ст. Костовъ, заварихме дѣда Методи Кусевъ, тогана управляющъ Старо-Загорската епархия. Преди три години той ни бѣ ректоръ въ Цариградъ. Той позна веднага двамата отъ насъ, като ни назова по име, макаръ, споредъ думитѣ му, да сме били пронастали и да сме се били много измѣнили. Не следъ много бѣхме отведени въ хотелъ „Ланжеронъ“, на улица „Леге“, където се настаниха въ една голяма и хубава стая. Г-нъ Станимировъ веднага повика съдържателя на ресторанта до хотела и нареди каква храна да ни носятъ всѣки денъ въ стаята.

Къмъ 5 часа, още по сѣвѣло, съ момче отъ хотела излязохме да се поразходимъ. Отидохме къмъ двореца, градската градина и Народното събрание. Боже, какви просторни площади, какви широки, прави и чисти улици! Цѣлятъ градъ бѣ укиченъ съ знамена. Ситъ по улицитѣ нѣмаше, но Витоша и Стара-планина се бѣяха въ сѣнжната си премяна. Времето бѣ по-студено, отколкото въ Цариградъ. За София, обаче, то се свѣтло топло време.

Бѣ срѣда и четвъртъкъ видѣхме много отъ бедностиитѣ на София. За насъ въ нея всичко бѣ интересно, защото бѣ българско. Нѣколко пъти ходихме да се любуваме на Лъвовия мостъ, който при пристигането ни, поради залисания съ мантината, бѣхме го отминали незабелязано. Ходихме на Орловия мостъ, влизаме въ Цариградската градина, наречена по-късно „Князъ Борисова градина“. Тя ни поразн съ своята грамадноста по пространство. Въ Цариградъ нѣмаше и нѣма такива обществени паркове. Влизаме въ старата историческа църква „Св. Георгий“, където бѣха останкитѣ на князъ Александъръ Батембергъ. Влизаме и въ оше по-старата, историческа и полусрутена „Св. София“, която въ турско време била обзрната на джамия. Но най-интересна бѣ за насъ Зоологическата градина, където между многото звѣрове викахме и живи лълове. Радвахме се изобило на всичко, а най-вече на бодритѣ войнини и на спретнатитѣ офицери. Мило ни бѣ да ги гледаме. Не искахме просто да вѣрваме, че това сж български офицери и войнини, които като насъ говорятъ български.

(Слево)

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ

Майчинство.

Въ филма „Майчинство“ вникваме дожде може да стигне саможертвата на една майка; смисълътъ на нейния животъ е само единъ: бждещето на нейния синъ.

Въ филма е разгнната трагедията на една бедна млада жена, която, поради нещастна любовъ, трѣбва да напусне едно тихо, идиллично кътче, съ много цѣфнали дървета и бистра, ясна вода, която се къдри отъ тихия вѣтръ, който слиза отъ високитѣ засѣнжени планини. Тая жена е вече майка, — тя се прощава съ всичко това, поглежда за последенъ пътъ бистрата вода, въ която се оглеждатъ сини камъчета и където тя, макаръ че пере дрехъ, е прекарвала щастливи минути. . . и трѣва отъ мѣсто на мѣсто, за да изкара хлѣба си.

И зареждатъ се вече негодитѣ; жената става прерача въ единъ градъ, отъ сутринъ до вечеръ, заедно съ много други жени като нея, тя пере, приведена надъ водата. Но тукъ, въ града, водата не е така чиста и бистра, въ града има много шумъ и суета и нѣма прохладенъ планински вѣтръ.

Единъ денъ, изморена отъ непосилна работа, тя попада надъ недопрнитѣ дрехи. Видягъ я хора и я занася въ болница; тукъ вече се ражда детето; измъчената и отслабнала майка е щастлива, но тя и заринже за утрешния денъ, когато ще излѣзе отъ болницата и ще трѣбва да се грижа и за детето си. Тя пакъ трѣбва да работи, а детето ѝ не може да остане само вкъщи. Затова тя го дава на една бедна, добра жена, която наглежда детето. Ала раздѣлата на бедната майка съ детето ѝ е мжчителна. Майката е слугиня въ едно богато семейство и отъ време на време ида да види рожбата си. Единъ денъ тя полеза отваря вратата и вижда какъ другата жена люлѣ детето ѝ и му лѣе. На майката става много мжчно, че тя, която има най-голямо право на това и обича повече отъ всичко детето си, не може да бжде всъюга при него. И единъ денъ, когато тя ще трѣбва да замине заедно съ господаритѣ си въ Парижъ, тя, съ разплакани очи цѣлува рожбата си, приближава се до детето на другата жена и го моли да ѝ пише по-често какъ е рожбата ѝ.

Ала майката не може да търпи повече раздѣлата съ детето си и единъ денъ тайно отъ господаритѣ си го довежда въ къщата имъ. Тя иска да го скрие за известно време, докато му намѣри гледачка, но детето, весело и жизнелюдно, адига шумъ и така господаритѣ узнаватъ, че слугинята имъ е довела детето си. Отначало господарката се ядосва, но детето, съ своята непосредствена радостъ и съ яснитѣ си, невинни очи, открива сърцата и на господарката и на господаря; тѣ вече обичатъ детето, защото сж бездетни, а малното палаче яна живото и радостъ въ тая богато мебелирана, но сякашъ занѣмѣла къща, въ която се чува само отмѣрното, студено металическо удране на махалото на стенния часовникъ.

И оттукъ почва истинската трагедия на майката. Бездетнитѣ господари, обиннали вече детето, ѝ предлагатъ да го основоятъ, защото тя е бедна и не може да даде бждеще на сина си. Майката води тежка борба въ себе си, ноощо време тя спи малко, пригрѣща детето си и залива лицето му съ топли сълзи. Тя гледа къмъ разпятието и се моли на Исуса Христа да я научи какво да

Безъ свобода свѣтътъ би билъ единъ простъ механизъмъ.

направи и да запази детето ѝ. Господаритъ виджатъ, че тя е вече готова да отстѣпи и купуватъ на детето сѣдмъ, хубави дрехи и чудни играчки. Детето е весело и щастливо, то вижда наистина, че майка му е много замислена, ала не знае нищо за нейната мѣка.

Една нощъ отчаяната майка взема старитѣ, изложени обувки, които тя е купила съ свои пари, слага ги до сърцето си, цѣлува ги. Ала нѣла е много бедна. . . Заради бѣдшето на сина си, тя се жертвува и се съгласява да се осинови детето ѝ. Следъ това тя напуска мѣщата и, поехнала отъ скръбъ, отива въ едно градче. Тукъ, приведена надъ шевната машина и съ прощарени вече коси, тя работи деннонощно. Годинитѣ си отиватъ една следъ друга, нейниятъ синъ е вече младъ, даровитъ инженеръ, вѣстникитѣ пишатъ за него, помѣстватъ портрета му. И вечеръ, изморена отъ работа, остарѣлата вече майка взема вѣстника съ портрета на сина ѝ, гледа го дълго време и заспява съ неговия миль образъ.

Единъ день тя решава да отиде да види сина си, който ржковито едно предприятие. Майката бавно се изкачва изъ стрѣмната планинска ѣлтека, а въ сжщото това време нейниятъ синъ, съ годеницата си, лети съ своя автомобилъ изъ гладкото планинско шосе. Най-после майката се изкачва до шосето, на единъ завой, но въ тоя мигъ автомобилътъ на нейния синъ връхлята върху ѝ.

М а в а й к а т а е въ болницата. Младиятъ инженеръ не я познава, но той е добръ, милостивъ, чувствува се виновенъ къмъ бедната жена, често я навѣства въ болницата и седи край леглото ѝ. Ала едно той не може да си обясни: чудния и особень погледъ на тая жена. Той е смутень, обиква тая старца, ала не знае, че тя е истинската му майка. Вившитѣ господари се съветватъ какво да направятъ: ако се разбере, че тая жена е майката, сигурно годеницата на младия инженеръ ще върне годежа, защото тя нѣма да се съгласи да вземе за мжжъ синъ на перачка. А отъ друга страна младитѣ се обичатъ. Най-после решаватъ да попитатъ истинската майка какво да направятъ. Тукъ, въ тоя моментъ саможертвата на майката достига своя най-високъ връхъ: тя се съгласява да не казва истината на сина. Тая има едно само последно желание.

Единъ день нейниятъ синъ е край леглото ѝ, въ болницата и я пита какво е най-големто ѝ желание; той се чувствува виновенъ къмъ нея и е готовъ всичко да направи. Болната жена отправя къмъ него тжжни, измчени очи и казва: "Нѣкога и азъ имахъ синъ, но го загубихъ. Бихъ искала само да чуя най-сжлната за мене дума: мамо! Направете това заради моя изгубенъ синъ, погледнете ме и произнесете вѣисто него тая сжлна дума". . .

Майката забравя себе си, своето "азъ" и всецѣло предава живота си на своята рожба.

С. К.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Проблемата за мира и войната отъ християнско гледище.

(Продължение отъ бр. 7 и 8).

3. Характеристика на войната отъ гледище на Ветхия заветъ.

Гнь Марковския изтъкна, че войната е заемала важно мѣсто въ историята на еврейския народъ и че на пръвъ погледъ тя, като че ли, е негово постоянно занятие. Но, въ сжщность, еврейтѣ сж миль народъ и войнитѣ, съ които е изпълненъ Ветхий заветъ, сж свещени войни; тѣ се водятъ въ името на Яхве и иматъ скрално значение. Войната не е целъ за еврейския народъ, а срѣдство. Тя е нѣщо преходно. Мирътъ е положителното на-

чало въ живота. Той е целта. Идеалътъ на всѣки еврейнинъ е „да стои подъ своята смоковница“ и да се наслаждава на плодетѣ на земта. Мирътъ е даръ отъ Бога. И еврейската дума „миръ“—„шеломъ“ значи: щастие, сигурност, благополучие, благодать. Най-хубавото и най-радостното приветствие за еврейтѣ и приветствието: „Шеломъ лека!“—„Миръ ти!“ Или: „Да обрне Богъ лицето Си и да ти даде миръ!“ Вдхновенъ хингъ на мира пѣятъ всички пророци, особено пророкъ Исая.

Войнитѣ се водятъ *отъ* името и *въ* името на Бога. Тѣ служатъ като поправително срѣдство за грѣховецъ на народитѣ. Въ войната еврейна очаква помощъ отъ Бога. Бойниятъ вѣкъ „телуа!“—нашето „ура!“ е призивъ къмъ Бога.

Ветхозаветнитѣ войни сж били освободителни и отбранителни. Палестина, като кръстоплътъ между изтокъ и западъ, е била често театръ на военни действия.

Презъ време на война, споредъ схващанията на ветхозаветния еврейнинъ, моралътъ трѣбва да бжде извършено високи. Отъ това зависи често благоприятниятъ или неблагоприятенъ изходъ на войната. Затова войнитѣ сж били предпреждавани отъ свещеницитѣ.

4. Учението на Исуса Христа и апостоитѣ за мира и войната.

Въ началото на своя рефератъ г. проф. Г. Ст. Пашевъ се спрѣ и изтъкна несъстоятелността на онова гледище, споредъ което войната е единъ неизбѣженъ биологически законъ, че та е избликъ на енергия, която трѣбва да бжде пласирана, че чрезъ разрушителнитѣ сили, стегнати въ една воля, тя създава културни блага.

Но по-силна е вътрешната необходимостъ да живѣе човѣкъ въ миръ.

Следъ унието на българския народъ вследствие на това, че изгубиме войната, все пакъ, войната бѣ, която подинга нашия духъ.

Едно отъ най-характернитѣ днесь схващания за войната е, че волята на командуващитѣ войската изржзавъ националитѣ възмелдене на страната.

Характерна особеностъ на днешната война е ѝ това, че на ней ѝ липсва ридарство. Бждшитѣ войни ще бждатъ още по-безогледни и по-ужасни отъ общоевропейската война.

Следъ това г. Проф. Пашевъ съ едно дълбока и синтетична мисль проследи крѣвяния пѣтъ на Каина въ историята на човѣчеството, отъ една страна, и мирния пѣтъ на Авеля, отъ друга.

И споредъ г. Пашева, грѣхътъ на човѣка е който ржда войната и разрушението.

Гнь Пашевъ разгледа следнитѣ мѣста отъ Евангелията и посланията апостолици.

а) „Блаженни миротворцитѣ, защото тѣ ще се нарекатъ синове Божи!“ (Мат. 5: 9). Това по най-категориченъ начинъ опредѣля отрицателното становище на Спасителя къмъ войната.

б) „Слушали сте, че бѣ казано на древнитѣ: не убивай. . . Азъ пъкъ ви казвамъ, че всѣки, който се гнѣва на брата си безъ причина, виновенъ ще бжде предъ сжда“. . . (Мат. 5: 21). Спасителъ не само, че потвърждава заповѣдта „не убивай“, но осжда предшествувашитѣ едно убийство психически състояния. Тѣзи думи на Спасителя не изключватъ благородния гнѣвъ, който не оскрѣбва и не унижава.

в) „Слушали ли сте, че бѣ казано: „око за око и зѣбъ за зѣбъ“. Азъ пъкъ ви казвамъ: да се не противитѣ на злото. Но, ако нѣкой ти удари лѣвницата по дѣсната страна, обрни му и другата“ (Мат. 5: 38—39). Тукъ не се говори за едно пасивно непротинение на злото, а образно се говори за неговото активно духовно преодоляване. Когато Спасителъ бѣ ударенъ по страната на сжда при Пилата, не обрнѣ и другата, а каза, „защо ме

биешъ"? Злото трѣбва да бже преодолѣно съ активно добро, а не съ пасивностъ.

г) „Обичайте враговетѣ си“ (Мат. 5: 44). Въ любовта къмъ враговетѣ се проявява истинското величие на християнина-рицаря, който и въ борбата за своитѣ врагове се ржководи не отъ чувства на омраза и отмъщениа, а отъ чувства на любовь.

д) Бъ Мат. 15: 22; 6: 7; Лук. 14: 31, 32; 16 . . . „изговането отъ крама“, „не миръ доходъ да донесе, а мечъ“, „по-рано ви съветвахъ да вземете тога . . . а сега вземете мечъ“ и пр. не се поощрява войната и насилието, а чрезъ образни изрази и сравнения се подчертава духовната борба, която християнинътъ трѣбва да води срещу злото.

Отъ посланията на апостолитѣ г. Пашевъ се спрѣ на следнитѣ мѣста: Римл. 12:17, 21; 13:1—5; Евр. 11:33—34.

Въ заключението г. Пашевъ подчерта, че войната отъ гледище на учението на Спасителя е ненормално явление. Но отказътъ на единъ нападнатъ народъ да защити себе си е равносильно на самоубийство, ищо което отъ християнско гледище е също недопустимо. Затова войната, макаръ да е ищо ненормално, християнинътъ ища да я отхвърля, съзнавайки човшкима грѣхъ и несъвършенството, но винаги ще работи за нейното премахване или ограничаване.

5. Първитѣ християнски времена и св. отци за мира и войната.

Г-нь Цоневски изтъква, че войната никога не може да бже Христово дѣло. Никого тя не може да бже примирена съ Неговата любовь и всеопрощение. Така сж гледали на войната първитѣ християни и св. отци на църквата. Той процитира категоричнитѣ мнения противъ войната на следнитѣ св. отци и учители на църквата: Тимонъ, Атингоръ, Павлианъ и Феруций, Арнобий, Тертулианъ, св. Климентъ Александрийски, Оригенъ, св. Киприянъ Картагенски, Лактанций, блажени Августинъ.

Следъ IV в. започватъ да гледатъ на войната като на неизбѣжно зло, наказание Божие, съдъ Божий.

Спрѣ се и върху ищо отъ превратата на църквата, които третираятъ този въпросъ: 83 ап. правило съмѣ, че убийството на война е грѣховно дѣло; 43 прав. на св. Василий Велики сжщо е противъ войната.

Св. Атанасий Велики само съмѣ, че убиването на война е и позволително, и за похвала достойно.

Църквата не одобрява войната и ако благославя войнството, тя отрича войната. Тя не забравя и любовта къмъ враговетѣ, затова се и моли за тѣхъ. Но особено устрѣно тя се моли за „миръ“ и за избяване отъ „огънь и мечъ.“

6. Пацифизъмъ.

Отъ протопр. Ценковъ изложи твърде обстойно въпросъ за пацифизма, като се спрѣ предимно на най-главнитѣ негови нюанси.

Пацифизмътъ е едно миротворческо и миролюбиво движение въ културния християнски свѣтъ.

Но мирътъ може да бже различно разбираемъ, затова именно пацифизмътъ има различни откъси. Пацифизмътъ е сложно явление. Задъ неговитѣ фирми често пкти се криятъ противоположни, изключващи се една друга цели, употребяватъ се и се препорѣчватъ и различни средства.

(Следва)

Б. п. Стоименовъ

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Човѣктъ, който цѣлъ животъ се е борилъ противъ пиянството. Презъ януарий, тази година, е умрѣлъ Фредерикъ Черингтонъ, известенъ въ цѣла Англия по това, че цѣлия си животъ бѣ посвѣтилъ на борба противъ алкохолизма. За тази борба той е изхарчилъ повече отъ 600 милиона лева.

Едвамъ сега, следъ неговата смъртъ, сж били узнати причинитѣ, които сж накарали Черингтонъ да стане такъв голѣмъ противникъ на алкохола, макаръ самъ да е билъ фабрикантъ на бира. Цѣла Англия го е познавала подъ името „борческитѣ реформаторъ“.

— Азъ бѣхъ едвамъ на двадесетъ години, казвалъ той, когато една нощъ скитахъ по улицитѣ на източния Лондонъ. Стгнахъ предъ една голѣма кръчма. Виковетѣ и музиката ми показваха, че въ тази кръчма „народътъ“ се весели. Предъ вратата забележихъ една жена, нешастница, която треперѣше отъ студъ, увита съ скъсанъ шалъ. Бѣше извикала мажъ си да излезе изъ кръчмата. Две глани, мършави леца се криеха въ нейнитѣ дрими. Тя се караше съ мажъ си и му искаше пари да купи хлѣбъ за децата. А той я гледаше сърдито съ пиянски погледъ. Известно време той я слушѣ и после, види се, загуби търпението и така се навърши върху жена си съ удари, че тя падна на земята, а децата се разпискаха.

Когато повдигнахъ жената и събрахъ смръзналитѣ се деца, повдигнахъ си главата и видѣхъ на стената на кръчмата една голѣма реклама: „Пийте Черингтоново пиво!“ Това бѣше рекламата на бацината ми и моята пивоварна фабрика. . . Ударътъ, който бѣше съборилъ тази нещастница на земята, удари и моето желание да тргувамъ съ алкохолъ. Отъ този моментъ решитѣ вече да не пипна паритѣ, които ми донасяше тази човшкя отрова. Захлѣхъ се, че ще се бори съ всичкитѣ средства противъ алкохола!

Въ всичкитѣ краища на Лондонъ той отворилъ клубове на трезвентитѣ организации за отчаяна борба — книжна и словесна — противъ алкохолизма. Единъ човѣкъ отъ Скотландъ Ярлъ бѣше казалъ за Черингтона: „Той направи толкова много да се очисти Истендъ (апашкитѣ квартали на Лондонъ) отъ пиянитѣ и негоднитѣ, каквото неможѣ да стори цѣлата наша полиция!“

Особена борба водѣше Черингтонъ противъ семейнитѣ алкохолици, които сж запоставали своитѣ семейства. Веднажъ той чулъ ищокакъвъ плачъ въ една кръчма. Единъ мжжъ биелъ така немилостиво жена си, че и неговитѣ приятели несмѣли да отгѣдятъ жена му отъ него. Черингтонъ се хвърлилъ върху пияницата и съ иколко удара го свалилъ на земята. Следъ това, той така силно набилъ сврепеня мжжъ, че последниятъ е трѣбвало да бже отнесенъ въ болницата. Пиянитѣ мжжъ запомнилъ много добре този урокъ и чувствувалъ голѣмо страхопочитание предъ Черингтонъ. Не следъ много време, той му станалъ помощникъ въ борбата противъ пиянството и най-вървенъ сътрудникъ.

Апашитѣ, пиянитѣ и другитѣ пропалнаи типове по много начини се мжчили и опитвали да премахнатъ отъ своя пъкъ този „борчески реформаторъ“, обаче всичко отивало напрасно. До края на живота си, Черингтонъ изпълнявалъ съ ревностъ своята благородна мисия.

М. Зелински

Свобода значи да вършишъ всичко, що не накърнява правата на другитѣ.

ИЗЪ ПЕЧАТА

Безбожието въ Русия отслабва. Въ Русия безбожническата пропаганда отслабва. Ето какво пише по тоя въпрос московският кореспондент на английския вестник "News Chronicle":

"Въ печата си главният безбожнически пропагандатор Ярославски извади, че той въпреки своята енергия не е можал да изкорени религиозното чувство отъ народа въ Съветска Русия. Около половината отъ населението си остава вѣрно на религията".

Ярославски, обаче, заявилъ въ края на тая си речъ, че той се надявал на младежта. Отъ нея очаквалъ да промѣни чувствата на старото поколение.

"Миръ", брой 10673.

"Миръ", брой 1069. "Но народъ се хваща не съ смида, а съ блага дума, съ справедливостъ, съ благородни дѣла, съ вѣра и съ надежда.

Господарю, мъдростта не е моя, тя е отъ Бога. Потрѣбно е само вѣра въ Бога и отнасно къмъ хората като къмъ човѣци, а не като къмъ добичета, които могатъ да бъдатъ приравнявани съ смида".

"Обзоръ", брой 50. "Ето зашо новото поколение има предъ себе си подвигъ на своитѣ родители, въ чиято атмосфера на разкази и спомени младитѣ се възпитаватъ и растатъ. Нѣма курири, който да не се желее да биде надмиватъ, надхвърлятъ. Моралниятъ импулсъ на младежта ще е отъ правдолюбието на идеалитъ най-напредъ, и второ отъ жертвнитъ, поднесени отъ нейнитѣ предшественици въ името на тия идеали.

Всички тѣзи елементи трѣбва да бждатъ посочени на подрашавещото поколение, за да иматъ възпитани вѣрата съ силата, които ще дадатъ утрешнитѣ честити дни на българския народъ, да бжде арбитъръ на Балкана. Това е неговото предопредѣлене".

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

Варненска и Преславска епархия. Подъ името "Добрия Самарянинъ" отъ десетина години вече въ България вирѣ една наша религиозна секта, поседана отъ наши "родни" българи, изникнала на "родна" почва и следвана отъ "родни" "брата" и "сестри". По-рано тази секта се именуваше "Православно свѣтсийско общество". Сега тая секта нарича себе си "дружество". Това "дружество" има свой печатенъ органъ, именуемъ "Утеха".

Отъ това списание "Утеха" читателтъ може да научи следнитѣ нѣща:

1) Главната особеностъ на сектата "Добрий Самарянинъ" е желанието ѝ да минава за единъ видъ "православно дружество". Въ списанието "Утеха" постоянно се препоръчва на членоветъ на "Добрия Самарянинъ" да посещаватъ църква, да се причастяватъ, да си извършватъ водосети, петохлѣбни, маслосети, като избѣгватъ други изповѣдания и секти.

Това обаче е само сръдство да се приличатъ членове, а не убеждение на организаторитѣ на тая секта.

2) Сектата "Добрий Самарянинъ" е извънцърковна, неправославна религиозна организация, случайно изникнала подъ водителството на отдѣлни личности, които догоняватъ чрезъ нея свои лични цели.

3) Тая секта отрича Св. Православна църква, защото отрича, че църквата спасява човѣка, и поставя себе си по-горе отъ нея въ всѣко отношение.

4) "Добрий Самарянинъ" отхвърля авторитета на Св. Православна Църква въ областта на гълкуването на Св. Писание, и признава за истинно, — отъ Бога дадено, — само своето гълкуване на словото Божие.

5) Дружеството "Добрий Самарянинъ" не само поставя себе си надъ Св. Православна Църква въ всѣко отношение, но счита себе си неинъ замѣстникъ, бждашата църква.

"Елате всички въ сдружението "Добрия Самарянинъ", за да образувате армията на спасението... Обществото не прави разлика между духовни и миряни... Не ви трѣбва да ходите по църкви и манастири. Това е работа на бабички и слабоумни, Калугери, попове и владии не заслужаватъ уважение. Презирайте ги. Църквата винаги е била носителка на мракъ и заблуди".

6) "Добрий Самарянинъ" е истинска секта, лже-православно дружество, извънцърковно и противоправославно общество.

На 4. т. м. свещенитѣ на гр. Варна имаха заседание, подъ председателството на Негово Високосвещенство Св. Варненския и Преславския Митрополитъ г. г. Симеона, и се занимаха съ въпроса за отношението на църквата въ Варна къмъ сектата "Добрия Самарянинъ". Защото отъ нѣкое време агенти на тая секта се опитватъ да образуватъ "дружество" и въ Варна, като събиратъ на молитва ту въ нѣкои отъ варненскитѣ православни храмове, ту въ нѣкои частни долове, благочестивни жени — християнки и се мъчатъ да ги склонятъ да се запишатъ за членове на "дружеството" имъ и за абонати на списанието имъ "Утеха".

Събранieto имѣри за добре да препоръча на благоговѣянитѣ варненски свещеници да се погрижатъ своевременно да опозестъ на своитѣ енориаши, че усиления на така нареченитѣ брата и сестри, числящи се къмъ "дружеството" "Добрия Самарянинъ", да събератъ повече съмнѣния и последователи не ставатъ съ одобрение на Св. Православна църква, и добритѣ православни християни трѣбва да отбгватъ отъ обущане съ "самарянитѣ" брата и сестри, защото тѣ сж отщепници — сектанти, и учението имъ е пагубно за народа и за отдѣлнитѣ лица.

— На 6 февруарий Н. В. Преосвещенство Митрополитъ Симеонъ отпразднува именина си день при пълна скромности. Той прие поздравленията на пасомитѣ си въ църквата.

— На 15 т. м. прав. братство "св. Климентъ Охридски" въ с. Дългополъ, Провадийско, свика членоветъ си въ салона на читалището на общо годишно събрание. Прочетъ бѣ рефератъ на тема "Смисълъ на живота" отъ свещ. Вл. п. Емвоноловъ.

Рефератътъ бѣ написанъ въ сбита форма, но съ много четни мисли. Подчертано бѣ, че смисълътъ на живота е да се подготвимъ за царството небесно, къмъ което всѣки день трѣбва да се доближаваме. Следъ реферата се избра управително тѣло. Размѣнниха се сжшо мисли по отношението на бждещата дейностъ на дружеството. Записаха се 24 нови членове.

Братството е започнало репетицитѣ по изнесането на пиесата "Душата на робинитѣ".

Видинска митрополия. На 16 февруарий, 1936 година, отъ 4 до 6 часа следъ обѣдъ, Епархийското ленинско професионално училище при Видинската митрополия изнесе литературно-музикална забава въ салона на "Епархийския домъ за християнска просвета и добротворство". Грамадитѣ салонѣ бѣ препълненъ съ посетители. Всѣки единъ номеръ биваше изслушванъ съ застенъ дѣхъ и изпразнанъ съ живи одобрения отъ посетителитѣ. Негово Високосвещенство св. Видинскитѣ митрополитъ г. Неофитъ, следъ последния номеръ на забавата, се обърна къмъ посетителитѣ и наказа радостта си отъ успѣха на възпитаничскитѣ на Епархийското ленинско професионално училище, които се учатъ до Св. Църква на всичко възвишено, хубаво и добро и се подготвятъ за работа въ живота.

Врачанска епархия. Незабелазано мина осемнадесет годишнината от смъртта на голѣмия и крупенъ дарителъ Димитъръ К. Касапина, който сподоби живота съ хуманни дѣла, които се напечатъ на грядущитъ поколения, че човѣкъ се обезсмъртава съ това, което оставя следъ себе си.

Какъвъ величавъ духъ е носилъ тоя човѣкъ, може да се сѣди отъ това, което е сторилъ презъ живота си. Тоя съгради прогимназия и доходно здание и ги даде на пѣвнци. Самъ посочи голѣмитъ цели, които трѣбва да се постигнатъ отъ неговитъ дарения: свѣтлина за млади и любовъ и ижъни грижи къмъ стари и немощни.

За радостъ на немощни и за успокоение свѣтлина духъ на голѣмия благодетелъ трѣбва да се отбележи, че ефорията „Димитъръ К. Касапина“ започва строежа на отдавна чаканото сиропиталище.

Мълчаливо и безшумно голѣмитъ хора на града, които влизатъ въ управата на ефорията, присталитъ къмъ осъществяване дарителската воля. Зданието е отдадено вече на предприемачъ.

Общината, въ лицето на сегашната управа, е отпуснала 60 декара мѣсто. Тя дава възможностъ съ тоя си жестъ да се развие и едно хубаво стопанство, каквото председателъ на ефорията Н. В. Пр. митрополитъ Паисий иска да притежава сирото-старопиталището.

Тоя домъ на човѣцината ще говори, че въ тоя градъ е живялъ човѣкъ силенъ не съ думи по мегани, а съ велики дѣла на добротворство, които ще бждатъ достоенъ примѣръ за подражение.

Ефорията въ тоя моментъ притежава 5,620,000 лева и 60 декара ценна земя.

Нека живѣе въ сърцата ни Д. Касапина. Нека хвърлятъ обилна свѣтлина неговитъ добри дѣла върху нашата егонистична действителност. Нека да е свѣтла неговата паметь!

Протошерей Н. Ивановъ

Пловдивска Епархия. На 9. П. т. г. Негово Високосвещенство Митрополитъ Максимъ следъ Божествената Литургия награда съ офисия „протоерей“ председателя на Пловдивската църква „Св. Петка“ — свещеникъ Несторъ п. Мандуловъ. Въ силно прочувствена речъ Негово Високосвещенство изтъкна особенитъ заслуги на Всеблагоревѣния Протоерей като епархийски съветникъ, енорийски свещеникъ, бившъ чиновникъ въ св. Митрополия и понастоющъ членъ отъ Централния Секретариатъ на Свещеническия Сюзъ, за благопреепяването на родната ни Св. Църква. Новопроезденитъ протоерей отговори съ кратка, но съдържателна речъ, въ която изказа своята синовна признателностъ за даденото отъ него, като тържественно обеща, че и занаярпредъ ще се старае да бжде все тѣя ревностенъ въ службата си и, че и за въ бждеще ще продължава да се вслушва въ мжаритъ отечески напѣстия на Негово Високосвещенство.

— На Сиропитната недѣля Негово Високосвещенство отличи съ офисията „протоерей“ и енорийския свещеникъ при храма „Св. Иоанъ Рилски“ въ Пловдивъ — свещеникъ Христо п. Симеонъ, заради неговата ревностна пастирска служба и особено за неговото непрестанно усърдие по изграждането и благоустрояването новия св. храмъ.

— На 23 тоги, по случай хравония празникъ на църквата „Св. Харалампий“ въ Пловдивъ, Негово Преосвещенство Епископъ Харитонъ отслужи тържествена св. Литургия, презъ време на която, по порадка на Негово Високосвещенство Митрополитъ Максимъ, ржкоположи въ дяконски чинъ чиновника при св. Митро-

полня — Първанъ Харалампиевъ, комуто даде църковното име Павелъ. При препълненъ съ богомолци храмъ Негово Преосвещенство произнесе подходяще слово, въ което изтъкна св. Харалампий като образецъ за насъ — християнитъ.

Софийска епархия. Презъ месецъ февруарий т. г. се навършиха 60 години отъ смъртта на вѣдомопочившия Нишавски митрополитъ х. Партеий Зографъ, голѣмъ борецъ за църковно-националитъ ни правдини, родомъ отъ Галичинскъ. По тоя случай въ недѣля на 16 февруарий т. г. въ столицния катедраленъ храмъ „св. Нелѣя“, следъ Божествената литургия, се отслужи панихида отъ Негово Високосвещенство съ Търновския митрополитъ г. Софроний. Последниятъ произнесе възхвалено слово за живота и дейността на покойника.

Сливенска епархия. Въ гр. Царево се възврати голѣмитъ храмъ „св. Троица“, започнатъ отъ покойния икономъ Зографъ едва съ 25,000 лева. За довършването на хубавия храмъ сж помогнали Св. Синодъ, св. Сливенския митрополитъ и др. съ парични помощи, а за украсата — Н. В. Царъ Борисъ. При сжхия храмъ вече има много добре подготвенъ църковенъ хоръ.

Светий Синодъ на Българската Църква. Сждебно отбѣление

Съобщава се на заинтересованитъ страни и лица, че на *първото* и *второто* сждебни заседания на Св. Синодъ презъ пролѣтната му сесия на 1936 г. ще бждатъ сложени на разглеждане следнитъ брачни производства:

I сжд. заседание — 4 мартъ 1936 год.

- 1) в. бр. д. № 68/34 на Ботю и Донка Берберои отъ София.
- 2) в. бр. д. № 37/35 на Добри Продановъ отъ гр. Хасково и Елена Ал. Николова отъ гр. Нови-Пазаръ.
- 3) в. бр. д. № 129/35 на Стоилъ Петровъ отъ с. Таваличево, Кюстендилско и Стоянка Ст. Петрова отъ с. Граница, с. о.
- 4) в. бр. д. № 64/35 на Д-ръ Илия Милошевъ отъ София и Бонка Д-ръ Милошева отъ с. Вѣтрень, Каванлъшко.
- 5) в. бр. д. № 134/35 на Стефанка Д. Кирчева и Борисъ Яневъ Трифоновъ отъ Варяра.
- 6) в. бр. с. № 111/35 на Пенчо Ив. Мушановъ и Мара С. Митева отъ Русе.

II сжд. заседание — 7 мартъ 1936 год.

- 1) в. бр. д. № 57/35 на Галуика и Христо Димитрови отъ София.
- 2) в. бр. д. № 157/35 на Матей Симеонъ отъ с. Секирово, Пловдивско и Николина Костова отъ гр. Карлово.
- 3) в. бр. д. № 35/35 на Тодоръ П. Мутафовъ отъ София и Николина Хаджиена Мутафова отъ Русе.
- 4) в. бр. д. № 132/34 на Христо п. Георгиевъ отъ с. Говедарци, Самоковско и Гена Иванова отъ с. Малжаре, с. о.
- 5) в. бр. № 33/35 на Йорданъ Каменовъ Ганчевъ отъ с. Крива-Бара, Ломско и Катя Ганчева отъ София.

Забележка. Въ случай, че казанитъ заседания не се състоятъ на опредѣленитъ дати или не бждатъ разглеждани всички насрочени дѣла, последнитъ се отлагатъ за следващитъ по редъ заседания.

I. У насъ.

Завръщане на Н. В. Царя. Следъ преставане около единъ месецъ въ чужбина, на 20 т. м. Негово Величество Царь се завърна въ столицата. На гарата Той бѣ посредничатъ отъ Нейно Величество Царицата, Н. Ц. Височество князь Кирилъ, г. г. министритѣ, начело съ министъръ-председателя г. Косовяновъ, пълномощнитѣ министри на Великобритания и Франция и много официални лица.

Годишнината на обесването на В. Левски. На 16 т. м. бѣ чествувана 63-од. отъ обесването на дяконъ Игнатий (Василъ) Левски. По тоя случай въ храма „Св. София“ бѣ отслужена панихида отъ Негово Високотреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ многобройно духовенство. Негово Високотреосвещенство произнесе вдъхновено слово за личността и дѣлото на В. Левски.

Следъ това отъ храма до паметника Левски бѣ устроено шествие, въ което взеха участие опълченитѣ, доброволцитѣ, зап. офицери и подофицери, юнкеритѣ, студентитѣ, учашата се младежъ и голѣмъ брой граждани.

Освещаване паметника на Мих. Такевъ. На 23 т. м. бѣ осветенъ паметникътъ на бившия министъръ Михаилъ Такевъ, издигнатъ въ малката градинка на ул. „Солунъ“, до площ. „Славейковъ“. Освещаването бѣ извършено отъ Негово Високотреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Високотреоподобия Архимандрититѣ Кирилъ и Йосифъ и няколко свещеници и дякони.

На тържеството присъствуваха министъръ-председателъ г. Косовяновъ, бивши министри, общественици и много народъ.

Освещаване църковна домъ на църквата „Св. св. Седмочисленници“ и помѣщенята на Братството. Миналата недѣля, на 23 т. м., Негово Високотреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Високотреоподобитѣ Архимандрити Кирилъ и Йосифъ и храмовото духовенство, освети новия пететаженъ домъ на църквата „Св. Седмочисленници“, намиращъ се на ул. „Графъ Игнатиевъ“ № 50. Негово Високотреосвещенство, следъ като сърдѣла еноришнитѣ съ новия монументаленъ домъ, говори надълго за ролята на Православнитѣ християнски братства, която тѣ има да изиграятъ въ областта на религиозната просвѣта и добротворство.

Следъ това говориха председателъ на Православното христ. братство о. протоиерей Стр. Георгиевъ и председателъ на Църковното настоятелство о. протоиерей Бор. Павловъ. Председателъ на Братството изтъкна значението на Братството за съживяване религиозния животъ въ района на църквата, като особено наблегна, че за една таква творческа работа е необходимо да има разбирателство и координиране действията на тия два църковни института, които се допълватъ помежду си.

Братството брои 900 члена. Неговъ основателъ и председателъ отъ 1924 година е енергичниятъ и про-

свѣтенъ протоиерей Стр. Георгиевъ. Всѣка седмица Братството урежда религиозно-просвѣтни сказки; подпомага бедни; изпраща ежегодно деца въ почивни станции и колоши; издържа въ Буховския манастиръ (Софийско) почивна станция за 40 студенти. Въ новото си помѣщение то е уредило трапезария за бедни, голѣма обществена библиотека и читални. Тамъ то устроява и своитѣ еженедѣлни сказки, срещи, концерти и пр.

Конгресътъ на Съюза за закрила на децата. На 15 и 16 т. м. въ столицата се състоя конгресътъ на Съюза за закрила на децата. Конгресътъ бѣ поздравенъ отъ името на Св. Синодъ отъ Негово Високотреоподобие Архимандритъ Кирилъ, секретаръ на Св. Синодъ.

Въ Управлението съветъ бѣха избрани: проф. д-ръ Ватевъ, Архимандритъ Йосифъ, г-жа Ляпчева, д-ръ Ж. Бовъ и др.

За заслуги къмъ Съюза, конгресътъ провъзгласи за почетенъ членъ Негово Високотреосвещенство св. Невроковския митрополитъ г. Борисъ.

За кръчмитѣ и кафенетата. Министерството на Вътрешнитѣ работи е наредило до административнитѣ органи въ страната—да не допускатъ отварянето на кръчмитѣ и кафенетата въ празникъ и недѣлни дни преди отпусъ на държавата.

Завършили богослови. Презъ тази изпитна сесия завършиха курса на Богословския факултетъ и получиха дипломи: свещ. Стефанъ Поповъ, свещ. Лука Кадиевъ, Теню Ивановъ, Михаилъ Милошевъ, Якимъ Диновъ и Георги Кръстевъ.

Препоръжано списание. Съ окръжно № 667 отъ 4 т. м. до Епархийскитѣ началства, Св. Синодъ е препоръчалъ списанието „Правна мисъл“, редактирано отъ известния юристъ и проф. Д-ръ И. Фаленхетъ.

Въ списанието се отдѣля значително мѣсто за обсъждане на въпроситѣ, свързани съ нашето брачно право, както и за прегледа на съдебната практика по същата материя.

Годишенъ абонаментъ 150 лв.

Печатни погрѣшки. Въ броеве 7—8, стр. 77, колона 1, редъ 16—17 — вмѣсто „пратили да го запятатъ“ да се четъ— „пратили да запятатъ Христа“.

На стр. 74, кол. 1, р. 11, отг. напечатано *патриотично*, да се четъ: *патристично*.

На стр. 91, кол. 11, р. 6 отг. напечатано *уловото*, да се четъ: *неговото*.

На стр. 93, кол. 1, р. 14 отг. напечатано *връщаната*, да се четъ: *връщанали*.

На стр. 93, кол. 1, р. 23 отг. напечатано *че*, да се четъ: *и*.

На стр. 93, кол. 1, р. 25 отг. напечатано *гольмия* да се четъ: *гольмия имъ*.

На стр. 93, кол. 1, р. 30 отг. напечатано *сто*, да се четъ: *два*.

На стр. 95, кол. 11, р. 19 отг. напечатано *неопикуемъ*, да се четъ: *недосегаемъ*.

II. Въ чужбина.

Новъ александрийски патриархъ е избранъ тия дни. А именно за такъвъ е избранъ термоплицкитѣ митрополитъ *Николай*, известенъ като единъ отъ образованитѣ иерарси на александрийската патриаршия. Избранитѣ е иерархъ съ икumenическа кръговоръ и съ живо съзнание за вселенската мисия на св. православна църква. Той бѣ представителъ на александрийската патриаршия въ двѣтѣ голѣми междуцърковни конференции за единството на църквата (Женева 1920 г. и Лозана 1927 г.), а също и на междуцърковната конференция за практическо християнство (Стокхолмъ, 1925 г.), на

която той придружаваше покойния алекс. патриарх Фотий. Патриарх Николай е изобико съ ириниченъ и благъ характеръ, мълчъръ и умѣренъ въ направлението си и, като че ли, порали тона, най-подходящо тѣмо въ сегашното положение на александрийската патриаршия, за мира и напредъка въ нея.

Патриарх Николай (Евангелидесъ) е свършилъ (съ титлата докторъ) Атинския богословски факултетъ, по-диръ което е учителствувалъ. Билъ е секретаръ на александрийската патриаршия и по-късно нубийски митрополитъ (въ сѣщата патриаршия). Отъ него има и литературни трудове, отъ които по-известни е „Историята на елнизма въ Суданъ“.

Въ единъ отъ илнитъ броеве ще дадемъ допълнителни сведения за избора и новозабраня.

За православното въ Абисиния е ималъ мисль и грѣжа неотдавна починалиятъ александрийски патриархъ Мелетий II, който се отличаваше съ живо съзнание за католическото (вселенското) призвание на православната църква и се отличаваше съ неизчерпаема енергия въ осъществяване своитъ църковни идеали. До известна степенъ монофизитството (у арменци, копти, абисинци и пр.) е едно недоразумение и, ако не въ миналото, то въ бъдещето една отъ свѣтитъ църковни задачи трѣбва и може да бѣде изясненето на тоза недоразумение, т. е. обединението на тия инославни. Ние имаме впечатлението, че на тоза обединение по-голяма прѣчка е било и остава не толкова изповѣдното различие, колкото националитъ (националистическитъ) различия и антагонизми. По-частно за Абисиния, за църковното разбирателство (съ християнитъ абисинци, които се намиратъ подъ църковната юрисдикция на александрийския коптски патриархъ) и изобико за разпространението на християнството въ тая земя (между мохамеданитъ) призванието и дългътъ се падатъ на александрийския (православенъ) патриархъ, подъ чиего ведомство сж се намирали всички православни въ Абисиния, но монофизитското имъ разделение въ V вѣкъ, следъ IV вселенски съборъ. Александрийскитъ патриархъ и до днесъ носи титлата: „Папа и патриархъ Александрийски, Ливийски, Етиопски (Абисински) и на цѣлата египетска земя“.

Съзнавайки тоза, речениятъ покоенъ александрийски патриархъ Мелетий се е трудилъ да даде начало за една конкретна работа въ тая посока. Недалго преди смъртта си (1935 г.) той открилъ нова епархия специално за Абисиния (Етиопия), подъ названieto Аксумска, по името на гр. Аксума, древната столица и сѣнешъ градъ на абисинцитъ, но съ сѣдалище въ съвременната столица на Абисиния — гр. Адис-Абеба.

Току-що забранитъ новъ александрийски патриархъ Николай отъ дълго време носѣше титлата „Нубийски“ (т. е. абисински; Нубия е частъ отъ Абисиния откъмъ Египетъ). А той е билъ определенъ и за пръвъ Аксумски (или абисински) митрополитъ. Може да се допусне, че новозабранитъ александрийски патриархъ Николай, продължавайки повече мисловно останалото начинание на патр. Фотий и познавайки отблизо условията и задачите на отбелязаната отъ насъ проблема, ще може въ предстоящата му дейность да отбележи отрядни факти въ нейното успѣшно разрешаване.

Атинскитъ Митрополитъ Хризостомъ е издалъ по Коледа послание за мира. Въ него той, между друго, казва: „Дълбоко обезпокоени отъ сериознитъ опасности, които заплашватъ мира въ свѣта и стучаствувайки въ миротворческото дѣло на християнскитъ църква, считаме за своя длъжность да обрѣнемъ вниманието на духовенството и на благочестивитъ християни на нашата църква върху тозъ палещъ въпросъ... Християнски народи, създадени отъ единъ Отецъ и спа-

сени отъ единъ Искупителъ, сж се облъскали до тамъ остро, че се борятъ единъ съ други до пълно унищожение. Нека най-сетне да се свѣстимъ, ние гършитъ и всички християнски и нехристиянски народи на земята. Нашиятъ Богъ е „Богъ на мира“, „князь на мира“, „царь на мира“. Мирътъ е Неговата блага вѣсть. И за тоза, за апостолитъ мирътъ е най-висшиятъ поздравъ и съветъ за вѣрващитъ. Подъ благословението на мира се разбира човѣчеството и се разгрѣща доброто. Ужаситъ на войната не означаватъ само унищожението на хиляди човѣшки живота; тѣ създаватъ сжко всички ония страдания, подъ които човѣчеството и сега още пѣшка, като последица отъ последната свѣтлана война. За тоза, нека да търсимъ мира и да се стремимъ къмъ него, всѣки лично, всѣки народъ и всички народи наедно. Той трѣбва да бѣде единъ постояненъ елементъ въ нашата съвѣсть“.

Въ края на зам. година сж издали подобни послания за мира и предстоятелитъ на ромѣнската и гръцката патриаршия.

Православната църква въ Литва (която числи отъ 30 до 50 хиляди вѣрвачи, почти всички отъ руска народностъ) има само една епархия и единъ архиеп., преосвещ. Елеутерий (съ 31 енории). Тая църква е най-малката отъ новозабранитъ следъ общата война православ. църкви. Тя, прочемъ, не може да се смѣта и за църква, а само за автономна епархия, намираща се подъ ведомството на Московската патриаршия. Литовцитъ сж римокатолици и голѣми националисти. Литовската власт отнеда на православнитъ съборната имъ църква въ гр. Ковно и сега тѣ сж останали само съ единъ параклисъ, на гробищата. Римокатоличката пропаганда въ Литва гледа да прѣлѣви въ унията православнитъ, но безъ успѣхъ.

Преосвещ. Елеутерий е натоваренъ отъ московския митрополитъ Сергий да представлява московската патриаршия въ управлението на рускитъ църкви въ западна Европа, които признаватъ непосредствената юрисдикция на московската патриаршия.

Две нови руски православни църкви въ чужбина: едната, на името на св. Никола и въ паметъ на убитото въ руската революция църско семейство, е съградена въ Брисбенъ (Квинслендъ въ Австралия). Църквата имала руски стилъ, и при нея имало енорийски домъ, въ който се помѣщавали библиотека, читалище, недѣлно училище и салони за енорийски събрания. За нея рускитъ събрали 1,000 фунта — половинъ милионъ лева.

На втората църква, въ Брюкселъ (Белгия), е билъ положенъ неотдавна основнитъ камѣкъ. Тя щѣла да бѣде величествена църква, въ спомѣнъ на убития въ руската революция руски царъ Николай II.

Карпаторуската прав. църква (въ Чехословакия) продължава да успѣва, както въ повърхението въ православнието униянтъ-карпаторуси, тъй и въ вътрешното си устройство. Преминало въ православие (съ 400 семейства) селото Драгово. Край тоза село, едно време (отъ XIII в.) имало православенъ руски манастиръ, който презъ 1670 г. каавинитъ го изгорили и избили повече отъ 100 монаси. Сега православнитъ (водени отъ меромонаха Викентия и ръководени отъ епископа Дамаскина) откупили едновременно землице на манастиря и смѣтатъ да възобновятъ манастиря, като на първо мѣсто построятъ църква. Влчико тоза — съ доброволни пожертвувания на православния карпаторуски народъ.

Неотдавна сж били въздигнати, въ руската църква и по сжция релъ, а следъ тоза осветени две нови църкви: едната въ селото Углу, и другата въ селото Беделви и двѣтъ въ хубавъ старо-руски стилъ. Освещението е

извършено от епископа Дамаскина, при многохлядно стечение на народа.

Това много насърчава и въздушеваша младата карпато-руската църква, мъдро и енергично ръководена от изпратения и от сръбската патриаршия младия епископ Дамаскинъ (до преди две години професоръ въ бугарския богословски факултетъ). Както е известно, временно (до завършване на своето вътрешно устройство) карпато-руската православна църква се намира подъ юрисдикцията на сръбската патриаршия.

Японската православна църква се ражда на новата катедрален храмъ, въ Токио. Стариятъ катедрален храмъ е бил разрушенъ до основитъ презъ голямото земетресение въ Япония, на 1 септември 1923 г. Три нѣдѣли следъ това билъ свиканъ извънреденъ църковенъ съборъ на японската прав. църква, на който било постановено: „да се възроди мисията“ (православна въ Япония), като веднага се организира и дѣлото за възвръщане катедралния храмъ.

Японскиятъ митрополитъ Сергей даде самъ примѣръ съ обиколка православнитъ общини и събиране доброволни пожертвувания за постройката на съборния храмъ. И действително, Богъ помогналъ. Помощитъ обилно потека. И храмътъ следъ 6 години билъ въздигнатъ — величественъ и прекрасенъ, красотата на Токио и гордостъ на Японскитъ православни християни. Той билъ тържествено осветенъ на 15 декември 1929 год. Той е посветенъ на Възкресение Христово (централниятъ олтаръ). Дѣсниятъ отъ страничитъ олтари е посветенъ на руския светецъ Сергей Радонежскъ и билъ издигнатъ съ пожертвуванията на известния въ Китай благотворителъ (покойниятъ сега) Сергей В. Уженинъ.

Безбожническата съветска пропаганда въ Русия не спира. Въ връзка съ коледнитъ празници болшевишкитъ безбожнически организации, начело съ народния комисаръ Криленко, предприели голямъ антирелигиозенъ походъ въ съветска Русия. Презъ декември уредили 2500 безбожнически митинга изъ всички части на Русия. Организирали и повече отъ 25 антирелигиозни радио-предавания. Отъ Москва изпратили въ провинцията 20 нарочни трена съ кино вагони, за да бждатъ демонстрирани филмове съ противорелигиозно съдържание.

Но, както сме отбелезвали тукъ, върѣйки тия масови походи и усилия на поковашитъ съветски безбожници, тѣхното дѣло вмѣсто да напредва, запада, по собственикъ имъ признания.

Десетъ години съветско-болшевишка дейностъ — на тѣхъ е посветенъ № 6 (ноември) — декември 1935 г.) отъ научно-методическото списание на съюза на воюващитъ безбожници — „Антирелигиозникъ“. Председателъ на тоя съюзъ, Ярославскъ, характеризира въ дълго изложение постигнатитъ до сега резултати на безбожничкия фронтъ. „Като резултатъ (нише Ярославскъ) на планомерната антирелигиозна пропагандична дейностъ на съюза сж постигнати извънѣрни успѣхи. Днесъ, подиръ 10 години, поне половината отъ населението е сксало, съвсемъ или отчасти, съ религията. Това е едно явление отъ свѣтвено значение, понеже никога и никжде безбожието не е показвало таква успѣхи, както въ Съветска Русия, благодарение победата на социалистическата революция. Стахановското движение (едно движение за усилен акордна работа) сж изиграве една видна роля за окончателно преодоляване религията, понеже реченото движение означава преди всичко едно мощно издигане силата на човѣка, която побеждава природата и разрушава всички досега установени норми. Ако ученитъ на буржуазния свѣтъ твърдятъ, че човѣ-

ката сила и познание имали граници, че имало нѣща, които ограничениятъ човѣшки разумъ никога не ще познае, то пролетарската мисль за освобождаването отъ религията въ царството на социализма показва, че съзнателниятъ работникъ на безклассовото общество може (при използуване последнитъ технически изобретения, засиленъ чрезъ една организация и чрезъ ентусаизма на творческия колективъ) да пристъпи къмъ задачи, които порано, при окования отъ религията човѣкъ, никога не е можело да се мисли. Въ социалистическия общественъ редъ човѣшкото познание е освободено отъ тѣснитъ рамки: човѣкъ може всичко да познае, всичко да преодолѣе. Нѣма крепостъ, която болшевицитъ да не могатъ да превзематъ. Подъ ръководството на нашата славна коммунистическа партия и на нашия издърж. генерален, любимъ водачъ Сталинъ, съюзътъ на воюващитъ безбожници встали въ второто десетилѣтие на своето съществуване, съ пълно съзнание за възложенитъ му задачи и отговорностъ за този важенъ отгдѣлъ на идеологическата борба. Той не ще забрани ни за мигъ, че неговата борба за безбожието е само една отъ многото провни на борбата за окончателната победа на социализма“.

Привеждаме горнитъ празнословия, за да се види, съ какви пуси фрази и безсислия дори и главниятъ водачъ на съюза на воюващитъ съветски безбожници, Ярославскъ, храни своитъ последователи. Нашиятъ читателъ знайтъ, колко малцина въ Русия и въ самитъ съветско-болшевишки се задоволяватъ съ такива лекомислия и празни приказки и какъ тѣкмо обратното — все повече намалява движението и силата на воюващото безбожие и се засилва вѣрата въ Русия.

Д-ръ Ст. Станчевъ

Св. Синодъ на Българската Църква.

Обявление № 948. На 16 мартъ т. г. въ Канцеларията на Св. Синодъ, отъ 10—11 часа, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ, за срокъ една година, магазинъ № 1 въ зданието на фонда „Общи църковни нужди“ на ул. „Св. Караджа“ № 8. Приближителната наемна стойностъ 19200 лв. За участие въ търга залогъ 5/10 съгласно чл. 181 отъ Закона за Б. О. П. Поемнитъ условия — Канцеларията на Св. Синодъ. София, 12 февруарий 1936 г.

1—67—1

Канцеларията.

Полско-Косовско църковно н-ство, Бѣленско.

Обявление № 4. Настоятелството съобщава на интересуванитъ се, че на 14 мартъ, отъ 10 до 12 часа, ще се произведе търгъ за отдаване на експлоатация църковното доходно здание на шосето Русе — Гърново и 6 декара нива при селскитъ гробища.

Всички разности по търга, публикацията и други сж за събитка на вземателитъ. Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ за първия търгъ.

Тържинитъ нивка сж на разположение всѣкому въ църковната канцелария.

с. Полско Косовъ, 16 февруарий 1936 г.

1—72—1

Председателъ: Свещ. М. Митовъ.

Изгубенитъ кръщелни свидетелства на Стоянъ Петковъ Стояновъ № 6/1889 г. и Цона Радоева Пушкова № 7/1912 г. изъ Българени, Ловчанско — сж невалидни. — с. Българени, 10. II. 1936 г.

1—70—1

Енор. свещ.: Ганчо Колевъ Мариновъ.

Обявление № 1. Църковното настоятелство въ с. Гледка, Момчиградска околина, обявява, че търси кандидат за свещеник за новооткритата енория, състояща се от 325 семейства.

Желателно е да подадат заявленията си със документитъ въ Св. Пловдивска Митрополия, а за пѣние, проповѣдь и опознаване да се явятъ въ селото.

Предпочитатъ се кандидати съ семинарско образование. с. Гледка, 21 февруарий 1936 год.

1—73—1

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство при храма „св. Арх. Михаилъ“ въ с. Крушево, Карнобатско.

Обявление № 1. Съобщава се на интересуващитъ се, че енорията, състояща се отъ селата Крушево и Баргащъ съ 380 къщи, е вакантна.

Кандидатитъ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Крушево, 20 февруарий 1936 г.

1—64—1

Обявление № 1. Църковното настоятелство гара Садово обявява, че енорията е свободна и дири кандидатъ за свещеникъ съ висше образование.

Гара Садово, 12. II. 1936 г.

и. д. Преседателъ: Свещ. Георг. Поповъ.

Касиеръ: Хр. Гитевъ.

1—69—1

Църковно настоятелство при храма „св. Всѣхъ святихъ“ въ гр. Тетевень.

Обявление № 10. Съгласно обявление № 7, напечатано въ „Църковенъ вестникъ“, брой 32 отъ 12 того, на 14 мартъ 1936 година, отъ 9 до 11 часа, въ Тетевенското околинско данъчно управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ направата на частъ отъ църковната пристройка — салонъ, съ деветина стойностъ 118,325 лева.

Залогъ за правоучастие 5% въ банково удостоверение, допълненъ на 10% при възлагането.

Всички разности сж за сметка на предприемача. Тържнитъ книга сж въ канцеларията на настоятелството, гр. Тетевень, 14 февруарий 1936 година.

1—68—1

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство при храма „св. Тодоръ Тиронъ“ въ с. Манолско-Конаре, Пловдивско.

Обявление № 1. Съобщава се на интересуващитъ се, че енорията, състояща се отъ селата Манолско-Конаре и Ясно-поле, съ 250 къщи, е вакантна.

Кандидатитъ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Манолско-Конаре, 8 февруарий 1936 г.

1—66—1

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство при храма „св. Константинъ и Елена“ — Пловдивъ.

Обявление № 7. Църковното настоятелство обявява, че енорията при храма, състояща се отъ 136 къщи, е вакантна.

Търси се кандидатъ за свещеникъ съ висше богословско образование.

Желателно е да заематъ енорията, да подадатъ документитъ си въ Пловдивската митрополия и да се явятъ въ църквата на пѣние, проповѣдь и опознаване.

Пловдивъ, 24 февруарий 1936 год.

1—34—1

Отъ настоятелството.

КАМБАНИ

църковни училищни

за изработване на икони, преливане на слукани на самото мѣсто, за публични часовници, на цени конкurreнции, отнасяйте се до прочутия

Димитъръ М. Алексиевъ

ул. „Татарли“ № 65 — София (9).

1—63—1

Сърбна вестъ

Съ най-голямо присърбие съобщаваме на роднини, приятели и познати, че многообичната ни съруга, снаха, майка, баба и сродница

Презвитера Паула Попъ Йорданова

на 66 години

следъ кратко боледуване на 10. II. 1936 год. въ 12 часа по обѣдъ, предаде Богу духъ.

Многообична съруга, снаха, майко и бабо!

Украса и много голѣма утѣха бѣше твоя животъ за насъ, тъй като ти бѣше изпълнена съ доброта, благодѣть и справедливостъ.

Предъ твоитѣ тленни останки обещаваме Богу, че нѣма да забравимъ блага ти характеръ и добригъ ти дѣла, които ще ни служатъ за примѣръ въ живота.

Погрѣбението на покойната се извърши на 11 того, 2 часа сн. обѣдъ въ църквата „св. Ирина“, с. Самоводене.

Опечалени: съругъ — протоиерей Йорданъ; чичо — епископъ Варлаамъ; синъ — Д-ръ Константинъ; дъщеря — Калица; зеть — Александъръ; внуци: Димитъръ, свещеникъ Димитъръ, презвитера Веселинка; правнукъ — Маринко и др.

с. Самоводене, 19. II. 1936 год.

1—65—1

КАМБАНИ

църковни, училищни и свѣщници първокачествени — доставятъ

Георги Д. Алексиевъ и синове

ул. „Бабина-поляна“ № 20, София, 9

Искайте офертите и каталога ни безплатно.

3—71—1

Вѣтрендолско църковно настоятелство, Пазарджишко.

Обявление № 6. Обявява се на интересуващитъ се, че на 11 день отъ публикуванетоъ настоящото въ Църковенъ вестникъ въ канцеларията на иметския имѣстникъ ще се произведе търгъ, съ явно наддаване на наемателъ по отдѣлно на 4 къща църковни ниви отъ 27 декара при първоначална цена 50 лв. на декаръ.

Наемниятъ срокъ е 6 години. Залогъ за правоучастие 10% — законътъ за Б. О. П. е задължителенъ.

Вѣтрендолъ, 26. II. 1936 год.

1—75—1

Отъ настоятелството.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Примѣръ за подражание.
2. Всеправославенъ постояенъ Синодъ. — Протопрезитеръ Стефанъ Цанковъ.
3. Евангелиски истини. — Борисъ Мариновъ.
4. Кръщение на българското Царче (продължение). — Хр. Поповъ.
5. Културни прояви.
6. Связки и съзвония.
7. Бележки и отбрани.
8. Изъ печата.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Църковна и обществена дѣлописъ: I У насъ; II Въ чужбина
11. Обявления.